

berneri jure ja lasti ka kohhe ette tulla. Kui ta omma ašja olli árra rákinud, sai kohhe omma rahha. Kapteni kússimissee peale, miks-párrast temma mitte kohhe omma digust ei olle kátte sanud, fest et se aea-wiitminne temmale suurt kúllo teinud, kóstis kuberner: „Sellepárrast, et sa igga-kord, kui minno jure tullid, ikka pimme joobnud ollid, rummalaštē ja roppuste rákisid, ei woinud ma sinnust selget arro sada. Agga et sa núud selge pea, mele ia moistussega allandlikult oškad rákida, said sa kohhe omma ašja digeks. Joobnud innimesse ašja ei woi úkski kohhus selletada, fest et temmal terwet arro ei olle, waid agga úkssi sónno omma jorro aeab.

Hádda! hádda! teeb kúl wiin
Iggal maal ni kui ka siin
Neil kes sedda rohkest jowad,
Dannetust ja kahjo sawad!
Zoom on keige patto emma
Jodik fautab keif omma
Aega, warra, terwist, nimme!

Hea tóle on ta pimme,
Et ta náhháski ei náe,
Ei móista kuuldes, mis on há!

Keiser ja Hans.

Üts Sakfama keiser ei armastand mitte ühkuist, waid káis saggedaštē wanna halli kuega ja nenda ei tunnud tedda keif innimesed, isseárranes need, kes kaugemal ellasid, ei sunud temmost foggoni arro.

Kord láks temma linnast wálja ja juhtus ühhe tallomehhega fokko, kes omma pöölo peal tööd teggi. Keiser autus liggi ja ajas Hansuga jutto, kússis ühte ja teist ja Hans kóstis, mis ta móistis; agga ta ei tunnud keisrit mitte. Wimaks tulli jut ka Keisri peale ja Hans útles: „Ma sowitsin hea melega úkskord Keisrit náhha sada; agga kuida ma sedda woin tehha? Kuid aulda on, ei pea temma foggoni tunda ollema?”

„Oh!” útles Keiser, „tulle minnuga liggi